

OSOBY ZNANE I MNIEJ ZNANE

Andrzej Słowik

Ks. kan. Edward Kozyra Proboszcz w Urzędowie w latach 2000–2020

Ks. Edward Kozyra urodził się 4 kwietnia 1950 r. w Czernięcinie w diecezji lubelskiej. Parafia pw. św. Katarzyny w Czernięcinie liczy obecnie 1604 wiernych (stan na 2019 r.). Do kapłaństwa przygotowywał się w Seminarium Duchownym w Lublinie. Po ukończeniu studiów otrzymał tytuł magistra teologii. Świecenia kapłańskie przyjął 10 czerwca 1974 r. w Lublinie.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Kumów, Lublin – pw. Niepokalanego Poczęcia NMP i pw. Najświętszego Serca Jezusowego.

Ks. Kozyra, będąc wikariuszem parafii Najświętszego Serca Jezusowego, otrzymał od ks. bp. Bolesława Pylaka zadanie tworzenia nowej parafii i budowy kościoła. Myśl o utworzeniu nowej parafii zrodziła się już w 1982 r. Konieczność utworzenia nowego ośrodka duszpasterskiego była następstwem dynamicznego rozwoju dzielnic Dziesiąta i Abramowice.

Wiosną 1983 r. na placu wykupionym przez ks. biskupa ordynariusza postawiono krzyż i tablicę informacyjną o budowie kościoła pod wezwaniem Matki Bożej Fatimskiej.

W roku 1983 wybudowano tymczasową kaplicę, w której 5 czerwca ks. bp Bolesław Pylak odprawił pierwszą mszę św. i poświęcił plac pod budowę kościoła. 21 grudnia 1985 r. bp Pylak erygował Parafię MB Fatimskiej. Budowa kościoła i domu parafialnego trwała od 1985 do 1992 r. Realizatorem inwestycji sakralnej był ks. Kozyra. Poświęcenia nowej świątyni dokonał ks. abp Bolesław Pylak 17 maja 1992 r. (<http://fatimska.lublin.pl/?p=main&what=12>).

W roku 1996 ks. Kozyra został kanonikiem honorowym Kapituły Archidiecezji Lubelskiej. Po 17 latach proboszczowania w parafii MB Fatimskiej (1983–2000) został przeniesiony do Urzędowa.

15 maja 2000 r. abp Józef Życiński mianował ks. Kozyrę proboszczem parafii pw. św. Mikołaja w Urzędowie. 21 maja 2000 r. został kanonicznie wprowadzony na urząd proboszcza naszej parafii przez kanclerza kurii ks. dr. Artura Mizińskiego. 12 czerwca 2000 r. o godz. 17.00 w sanktuarium św. Otylii w Urzędowie nowo mianowany proboszcz celebrował pierwszą uroczystą mszę św. odpustową. Został również redaktorem od-

powiedzialnym miesięcznika parafialnego „Bractwo” i asystentem kościelnym Akcji Katolickiej w parafii (na tych stanowiskach zastąpił poprzedniego proboszcza ks. Jana Wielgusa). Postanowił także sprawować opiekę nad Kółkami Różańcowymi, Klubem Abstynenta „Płomyk” i chórem parafialnym.

Aby scharakteryzować parafię, do której ks. Kozyra został skierowany, należy podać kilka istotnych danych. Urzędów według statystyki kurialnej liczy obecnie 4471

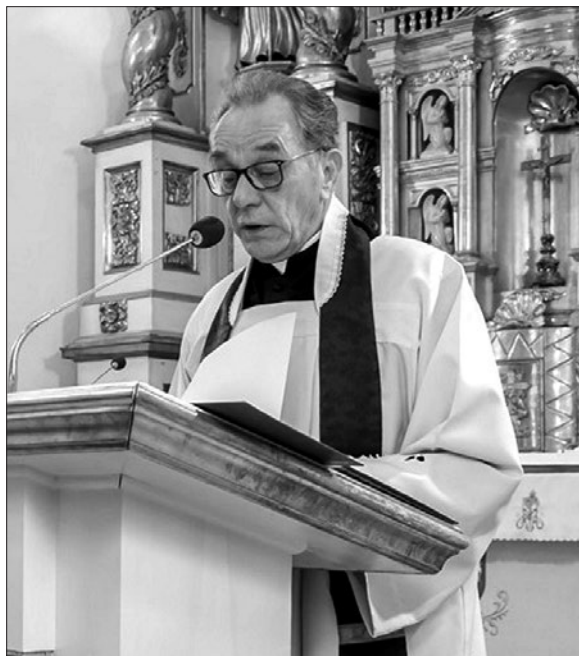
wiernych (znacząca liczba parafian przebywa za granicą). Od 1 stycznia 2016 r. jest parafią miejską. W roku objęcia parafii przez ks. Kozyrę ochrzczono 52 dzieci, sakrament małżeństwa zawarły 23 pary, do wieczności odeszło 47 parafian, a komunię świętą po raz pierwszy w swoim życiu przyjął 74 dzieci. W roku 2019 ochrzczono 45 dzieci, sakrament małżeństwa zawarło 26 par, do wieczności odeszło 38 parafian, a komunię świętą po raz pierwszy w swoim życiu przyjął 20 dzieci. W czasie proboszczowania ks. Kozyry czterokrotnie była wybierana Rada Duszpasterska (w latach 2002, 2007, 2012, 2017).

W ciągu 20 lat ks. Kozyrze pomagali czterej wikariusze: ks. Marek Kwaśniak (2000–2004), ks. Marek Romański (2004–2009), ks. Krzysztof Marczak (2009–2012) i ks. Piotr Latoch (2012–2020).

Praca duszpasterska księdza opierała się na współpracy nie tylko z Radą Duszpasterską, lecz nade wszystko z istniejącymi grupami kościelnymi, tj.: Akcją Katolicką, Legionem Maryi, „Bractwem”, Kółkami Różańcowymi. W pierwsze soboty miesiąca była odprawiana msza św. w intencji ojczyzny oraz adoracja Najświętszego Sakramentu przygotowywana przez Legion Maryi.

Ks. Kozyra wprowadził też nowe zwyczaje. 13 dnia każdego miesiąca sprawowana jest msza św. i modlitwa w intencji chorych. W każdą środę odprawiana jest msza święta zbiorowa.

Ważnym wydarzeniem z początków posługi ks. Edwarda było ślubowanie 16 osób i powołanie Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej. Choć Akcja Katolicka organizowała się już od pięciu lat, to uroczyste ślubowanie miało miejsce w naszej świątyni 7 października 2001 r.

19 listopada 2000 r. przy Zespole Szkół Rolniczych w Urzędowie kolejny rok kontynuowała działalność Katolicka Wszechnica Ludowa. 4 czerwca 2003 r. ta placówka oświatowa otrzymała imię Orląt Lwowskich, a poświęcenia sztandaru dokonał abp Józef Życiński.

Ks. Kozyra zainicjował zwyczaj sprawowania sakramentu bierzmowania w uroczystość odpustową w sanktuarium św. Otylii, co parafianie przyjęli z pełną akceptacją, pamiętając jak ważne jest to miejsce dla tutejszych mieszkańców. Po raz pierwszy bierzmowanie w sanktuarium odbyło się 20 maja 2002 r.

Niezwyczajnym wydarzeniem, w które włączyła się parafia, były obchody jubileuszu 600-lecia Urzędowa. W uroczystości 11 września 2005 r. uczestniczył abp Józef Życiński, jednocześnie wizytując naszą parafię.

22 stycznia 2006 r. chór parafialny, który tak pięknie wpisuje się w oprawę liturgii, i w życie parafii, obchodził jubileusz 100-lecia (1905–2005).

Wydarzeniem o wysoce znaczącym charakterze duszpasterskim była peregrynacja kopii Obrazu Matki Bożej Częstochowskiej 28 i 29 września 2005 r., poprzedzona misjami ludowymi trwającymi od 24 września.

7 listopada 2009 r. odbyły się obchody jubileuszu 25-lecia mszy św. za ojczyznę. Kilka lat później, 22 października 2016 r., także Akcja Katolicka z naszej parafii obchodziła swój jubileusz. Były to obchody 20-lecia pracy apostolskiej tego stowarzyszenia w Urzędowie. Rok później także same obchody miał Legion Maryi.

W życie społeczne i religijne parafii Urzędów wpisała się ponadpięćdziesięcioletnia działalność bezhabitowego Zgromadzenia Sług Jezusa. Niestety w 2011 r. dom zakonny w Urzędowie został zlikwidowany.

Od 2 do 5 maja 2019 r. w naszej parafii odbyły się Rekolekcje Ewangelizacyjne „Źródło” połączone z peregrynacją relikwii Krzyża Świętego. Trwała ona od 4 do 11 maja 2019 r.

Współpraca parafii z gminą Urzędów układała się dobrze. 15 października 2017 r. w Urzędowie odbyły się obchody 200-lecia śmierci Tadeusza Kościuszki z patriotyczno-religijnym pochodem do pomnika Kościuszki. 9 grudnia 2018 r. z okazji 100. rocznicy odzyskania niepodległości przez Polskę został odsłonięty i poświęcony przez abp. Stanisława Wielgusa pomnik „Anioł Wolności”. Od 2017 r. 6 stycznia odbywa się Orszak Trzech Króli.

W omawianym dwudziestolecu w naszej parafii zorganizowano ponad 50 pielgrzymek autokarowych przygotowanych przez Akcję Katolicką i Legion Maryi. Poza tym co roku na Jasną Górę peregrynowali urzędowscy maturzyści.

Ks. Kozyra dbał również o stronę gospodarczą parafii, którą kierował. 4 czerwca 2002 r. na posiedzeniu Rady Duszpasterskiej ksiądz nakreślił sprawy, które jego zdaniem są najpilniejsze do wykonania. Bardzo szybko przystąpił do działania. Z inicjatywy proboszcza miejsce najbardziej reprezentacyjne i godne czci w całej świątyni – prezbiterium – wyposażono w nowe elementy liturgiczne. Zainstalowano nowy ołtarz, ambonę, kredens i trzy sedilia.

W roku 2002 stolarz Adam Michalski wykonał najpierw ołtarz do obrazu Matki Bożej Urzędowskiej (wejście do prawej nawy), a następnie ołtarz do obrazu Bożego

Miłosierdzia (wejście do lewej nawy), który został poświęcony 8 grudnia 2002 r.

Ważną i konieczną inwestycją w naszej świątyni było założenie gazowej instalacji grzewczej, co stało się w maju 2002 r.

Kolejnym działaniem gospodarczym związanym z troską ks. Edwarda o budynek kościoła, był remont elewacji opracowany przez architektów pp. Urszulę i Krzysztofa Koronów. Prace ziemne związane z odwodnieniem i zabezpieczeniem fundamentów wykonane były bardzo sprawnie systemem gospodarczym przez parafian w maju 2004 r. Zostały one szczególnie dostrzeżone, za co parafianie otrzymali specjalne podziękowania od biskupa podczas jego wizyty w Urzędowie.

Kilkukrotnie podejmowano decyzje zmierzające do prawnego uporządkowania nieruchomości należących do parafii. W roku 2004 prawnie uregulowano własność działki pod kaplicą w Majdanie Radlińskim (Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie RR.IV.AD/7721/127/04 z dnia 26.07.2004 r.) i wpisano ją do Księgi Wieczystej.

W roku 2008 parafia sfinalizowała zamianę gruntów z Nadleśnictwem Kraśnik i stała się właścicielem działki przylegającej do cmentarza parafialnego od strony sanktuarium św. Otylii. Teren ten będzie przeznaczony do rozszerzenia cmentarza grzebalnego. W 2010 r. został on ogrodzony, a cmentarz docelowo powiększy się o 2,54 ha.

W grudniu 2009 r. uregulowano status prawny odzyskanego dla parafii terenu sanktuarium św. Otylii (o pow. 0,1484 ha). Założono Księgę Wieczystą, którą złożono w archiwum parafialnym i doręczono do Archiwum Kurii Metropolitalnej w Lublinie.

W roku 2006 wykonano konserwację okien w kościele. Ułożono kostkę brukową „starobruk” wokół kościoła, do ołtarzy i na frontonie kościoła.

Wykończono część mieszkalną przy kaplicy dojazdowej pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Majdanie Radlińskim. W 2007 r. ułożono chodnik procesyjny z kostki wokół kaplicy w Majdanie Radlińskim.

W Urzędowie zrealizowano prace blacharskie uzupełniające na kościele, dzwonnicy i plebanii.

Od 7 maja do 14 września 2007 r. prowadzono prace remontowe i malowanie kościoła, dzwonnicy, kaplicy na cmentarzu grzebalnym i bramy wejściowej przy kościele. W zakrystii zamontowano nowe szafy wnękowe na stroje i sprzęty liturgiczne.

6 grudnia 2007 r. w uroczystość odpustową ku czci św. Mikołaja podczas mszy św. o godz. 17.00 abp Józef Życiński metropolita lubelski poświęcił odnowioną świątynię oraz prosił o Boże błogosławieństwo dla wszystkich parafian, którzy przez modlitwę, pracę i ofiary przyczynili się do odnowienia obiektów sakralnych. Oprawę mszy św. przygotowali chórzyci i członkowie Akcji Katolickiej.

W roku 2008 w kościele poddano gruntownej renowacji antepedium, czyli część dolną ołtarza pod tabernakulum (odrestaurowanie i pokrycie ramy złotem).

W roku 2009 na cmentarzu grzebalnym wykonano ołtarz polowy.

13 października 2011 r. ksiądz proboszcz przeżył osobistą tragedię. Po długiej chorobie nowotworowej zmarł jego brat ks. kan. Stanisław Kozyra, proboszcz w Olchowcu.

W roku 2013 przed plebanią ustawiono na postumencie granitowy pomnik Jana Pawła II jako wotum parafian na dzień Jego kanonizacji.

Kolejną kosztowną inwestycją była renowacja budynku kościoła. Jej głównym celem było malowanie wnętrza świątyni według projektu mgr Moniki Konkolewskiej – konserwatora zabytków. Prace trwały od lutego 2014 r. do 2015 r.

19 marca 2017 r. w naszej parafii gościł abp Stanisław Budzik. Celem jego wizyty było upamiętnienie i modlitwa w intencji pochodzącego z Urzędowa biskupa częstochowskiego Zdzisława Golińskiego w 70. rocznicę konsekracji biskupiej. Wizyta ta stała się również dobrą okazją do poświęcenia naszej świątyni po jej malowaniu.

W roku 2016 w kaplicy w Majdanie Radlińskim zainstalowano tabernakulum pancerne o wartości 25 tys. zł – ofiara bezimienna.

W latach 2017 i 2018 w kaplicy w Majdanie założono kolejne witraże. Dokonano gruntownego remontu na zewnątrz i wewnątrz kapliczki św. Otylii. Odnowiono drzwi frontowe w kościele oraz założono odrestaurowane dwie kołatki. Wykonano portale w dwóch drzwiach zakrystii.

W latach 2018 i 2019 we współpracy z Akcją Katolicką wyremontowano salkę parafialną.

Poza tym na bieżąco malowano i zabezpieczano najbardziej zniszczone obiekty. Wycinano drzewa uszkodzone i zagrażające nagrobkom na cmentarzu grzebalnym. Podcinano drzewa na cmentarzu kościelnym. Pomalowano kaplicę św. Otylii (2004 i 2019 r.), ogrodzenie przy kościele i plebani. Parafia wzbogaciła się o liczne naczynia liturgiczne, ornaty (20 szt.), alby, komże, stuly, obrusy, świece, komplet lekcjonarzy, poduszki i stroje procesyjne. To efekt ofiar złożonych przez mieszkańców, ale i wiernych spoza parafii, instytucji czy stowarzyszeń kościelnych i świeckich.

W związku z osiągnięciem wieku emerytalnego, po uprzednim złożeniu rezygnacji, ks. abp Stanisław Budzik 25 czerwca 2020 r. przeniósł ks. Kozyrę w stan emerytalny. Ks. proboszcz już w uroczystość Bożego Ciała podsumował swoją posługę w Urzędowie, cytując innego kapłana: „Zaszczepiłem w Was wiarę – nie zrzeknijcie się jej. Głosiłem Wam przykazania Boże – nie przekraczajcie ich. Udzielałem Wam przebaczenia – nie trwońcie Łaski Bożej. Wskazywałem Wam drogę do nieba – nie zbaczajcie z niej. Wiązałem Wasze małżeństwa – nie szargajcie ich świętości. Kochałem i uczyłem Wasze dzieci – dbajcie o nie. Nie tylko o ich wygląd zewnętrzny, ale przede wszystkim o ich dusze. Składałem Waszych zmarłych do grobu – nie zapomnijcie o nich. Wspomnijcie o mojej duszy, bo będę za was odpowiadał przed Boskim Sądem”.

Składamy serdeczne podziękowania ks. kan. Edwardowi Kozyrze za 20-letnią posługę kapłańską w naszej parafii i życzymy wszystkiego, co dobre w dalszym emeryckim życiu. Szczęść Boże!

*

Czcigodny Księżu Kanoniku

Minęło dokładnie dwadzieścia lat od przybycia Księdza Kanonika do Urzędowa i objęcia zaszczytnej funkcji proboszcza urzędowskiego. Dzisiaj przypadł dzień pożegnania i podziękowań za posługę duszpasterską

pełnioną wśród naszych parafian. Jednocześnie dzień ten jest symbolicznym ukoronowaniem i zakończeniem blisko 45-letniej pracy kapłańskiej. Odchodzi Ksiądz na zasłużoną emeryturę, która na pewno nie będzie końcem misji i posługi duszpasterskiej. Wypełnił Ksiądz wiernie swoje powołanie, całe życie, służąc Bogu i ludziom.

Ks. Edward był 46. z kolei proboszczem urzędowskim i dziewiątym pod względem długości zarządzania bardzo starą, blisko sześćsetletnią parafią erygowaną za czasów Władysława Jagielly, założyciela miasta Urzędowa. Przez 20 lat wyrosła prawie cała nowa generacja urzędowian, którą wprowadzał Ksiądz do grona wyznawców Chrystusa, kształtując ich religijną formację. W ciągu tego czasu odeszło też do wieczności całe pokolenie urzędowskich braci i siostr.

Ks. Kanonik wprowadzał nas w pierwsze dwie dekady trzeciego milenium, tworzył najnowszą historię tutejszej parafii, stając się przy tym czynnym świadkiem najważniejszych wydarzeń we współczesnej historii Urzędowa: obchodzonej w 2005 r. 600. rocznicy nadania prawa miejskiego, ponownego odzyskania w 2016 r. statusu miasta, czy świętowania w 2018 r. setnej rocznicy odzyskania niepodległości przez Polskę, uwiecznionej w Rynku monumentalnym „Aniołem Wolności”. Przez ten czas wrósł Ksiądz mocno w społeczność urzędowską poprzez dobre relacje z ludźmi i głoszenie płomiennych, patriotycznych kazań.

W czasie pobytu w Urzędowie Ksiądz Edward Kozyra przeżył pontyfikaty trzech papieży, kadencje czterech prezydentów Polski i Stanów Zjednoczonych oraz siedmiu premierów Polski. To ogromny szmat czasu, to blisko połowa życiorysu kapłańskiego i duszpasterskiego. Największy i najbardziej trwały ślad w życiu mieszkańców Urzędowa pozostawił odchodzący Proboszcz poprzez udzielenie setek sakramentów świętych: ochrzcił ponad 800 dzieci, błogosławił około 500 małżeństw, doprowadził do Pierwszej Komunii Świętej blisko 1200 dzieci oraz uczestniczył w ostatniej posłudze sakramentalnej prawie 900 parafian urzędowskich.

Żegnając Księdza Edwarda oraz dokonując bilansu i oceny jego działań, należy mieć świadomość, że przybył do parafii urzędowskiej w dość trudnym okresie, spowodowanym wcześniejszymi wydarzeniami, a także w mocno osłabionym stanie zdrowia. Ostatnie lata Jego posługi jako proboszcza naznaczone były wypełnianiem obowiązków duszpasterskich oraz zmaganiem się z postępującą chorobą i wynikającą z niej słabością organizmu. Na skutek przebytego udaru, szczególnie ciężki pod tym względem był rok ostatni. Musimy o tym pamiętać i wyrazić Mu ogromną wdzięczność oraz szacunek, jako Osobie, ale i jako Pośrednikowi między ludźmi i Bogiem.

Razem z Księdzem Kanonikiem Edwardem żegnamy także Księdza Wikarego Piotra Latocha, który po siedmiu latach pracy w Urzędowie przechodzi do sąsiedniej i bratniej parafii w Kraśniku. Żegnając obu Duszpasterzy, nie wykreślam ich numerów telefonu, z przekonaniem, że nieraz jeszcze się usłyszymy, a także zobaczymy w naszym kościele, który na pewno pozostanie także Ich świątynią.

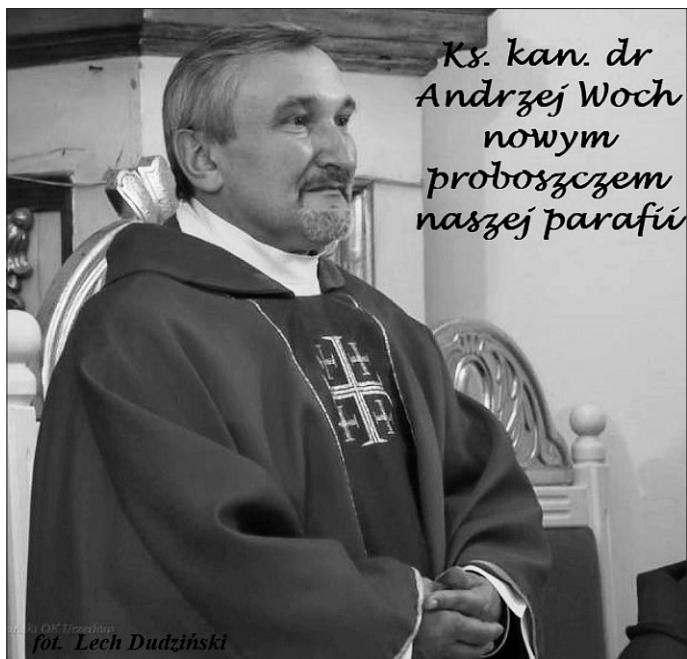
Szczęść Boże!

Marian Surdacki

Andrzej Słowik

Ks. kan. dr Andrzej Woch

Ks. Andrzej Woch urodził się 31 marca 1965 r. w Tomaszowie Lubelskim. Szkołę podstawową ukończył w 1980 r. w Wożuczynie. Naukę kontynuował w Liceum Ogólnokształcącym im. Bartosza Głowackiego w Tomaszowie Lubelskim. Po egzaminie maturalnym w 1984 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Lublinie i podjął studia teologiczne w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

W roku 1990 obronił pracę magisterską w Katedrze Egzegezy Nowego Testamentu na temat: *Znaczenie tekstów starotestamentalnych w Liście św. Pawła do Galatów* (pod kierunkiem o. prof. dr. hab. Hugolina Langkammera), otrzymał święcenia kapłańskie z rąk księdza biskupa prof. dr. hab. Bolesława Pylaka oraz rozpoczął pracę duszpasterską.

W roku 1993 decyzją księdza biskupa został skierowany na studia pedagogiczne, jednocześnie pracując w duszpasterstwie. Pełnił funkcje: wizytatora nauki religii, dekanalnego duszpasterza nauczycieli, dekanalnego duszpasterza młodzieży.

Po ukończeniu studiów pedagogicznych podjął studia doktoranckie w Katedrze Pedagogiki Porównawczej Wydziału Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II uwieńczone w 2012 r. napisaniem i obroną pracy doktorskiej *Szkolnictwo średnie ogólnokształcące Lublina 1918–1939*, pod kierunkiem ks. prof. dr. hab. Edwarda Walewandra. Rezultatem jego pracy naukowej jest kilkanaście artykułów z zakresu pedagogiki porównawczej.

W roku 2006 rozpoczął pracę duszpasterską jako proboszcz w parafii Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Księżomierzy.

Od 2007 r. na „Zjawieniu” odbywa się cieszący się dużą popularnością Międzydiecezjalny Przegląd Pieśni Ma-

ryjnej „Matko, która nas znasz, z dziećmi Twymi bądź”. W tym samym roku z inicjatywy ks. Wocha wydrukowane zostały obrazki z wizerunkiem Matki Bożej Księżomierskiej oraz wydano publikację *Sanktuarium Maryjne w Księżomierzy – przeszłość i teraźniejszość* autorstwa ks. Andrzeja Wocha, Anny Potockiej i Teresy Wołoszyn.

Od 2007 r. przeprowadzono remont i modernizację Domu Pielgrzyma, dostosowując budynek do współczesnych standardów mieszkaniowych.

Chociaż Kult Matki Bożej rozwijał się od wieków, a kościół parafialny określano jako sanktuarium maryjne, to dopiero ks. proboszcz Andrzej Woch zwrócił się do ks. arcybiskupa Józefa Życińskiego z prośbą o formalne erygowanie sanktuarium w Księżomierzy. Stało się to 20 czerwca 2010 r. podczas uroczystej mszy św. Metropolita lubelski Józef Życiński przekazał parafii dekret podnoszący kościół do rangi Sanktuarium Matki Bożej Księżomierskiej. Ks. Andrzej wówczas został mianowany kustoszem sanktuarium w Księżomierzy.

Od 2010 r. jest wizytatorem archidiecezjalnym i duszpasterzem nauczycieli.

Na cmentarzu przykościelnym, przed wejściem do kościoła w 2013 r. postawiony został pomnik św. Jana Pawła II, ufundowany przez księżomierskich rodaków pracujących za granicą. W pobliżu powstały dróżki różańcowe.

Została wydana publikacja książkowa *Dzieje Księżomierzy. Zarys historii wsi i kultu Matki Bożej Księżomierskiej* autorstwa Anny Potockiej, Agnieszki Tuderek-Kuleta i ks. Andrzeja Wocha.

„Zjawienie” – miejsce objawień Matki Bożej, zostało oznakowane. Obok groty znajduje się także tablica informacyjna zawierająca wiadomości dotyczące historii objawień.

25 czerwca 2020 r. abp Stanisław Budzik mianował ks. kan. dr. Andrzeja Wocha proboszczem parafii pw. św. Mikołaja w Urzędowie.

Jako nowy proboszcz urzędowski, ks. Andrzej Woch podjął decyzję o przeprowadzeniu w pierwszej kolejności gruntownego remontu domu parafialnego. Plebania, według ks. Andrzeja, ma być mieszkaniem dla księży, ale też miejscem załatwiania spraw kancelaryjnych oraz spotkań wszelkich grup parafialnych. Prace są konieczne z powodu zniszczeń, jakie w budynku poczynił czas. Dotychczas funkcjonujące technologie grzewcze i elektryczne stały się przestarzałe, a co za tym idzie – kosztowne i niebezpieczne (np. instalacja elektryczna). Tak kompleksowe roboty nie były prowadzone od kilkadziesiąt lat.

Aby ten piękny budynek mógł należycie spełniać swoją funkcję, wskazane jest nasze solidarne włączenie się w prace. Możemy to uczynić, pomagając w pracach budowlanych na plebanii lub składając ofiarę pieniężną na ten cel. Zachęcamy do wpłat na konto naszej parafii: **Parafia Rzymskokatolicka pod wezwaniem św. Mikołaja w Urzędowie, nr rachunku: 02 8717 1022 2005 5000 1629 0001**

Ks. Aleksander Baca

Ks. Wincenty Klubecki (1863–1934) Proboszcz parafii Urzędów w latach 1896–1906

W archiwum archidiecezji lubelskiej brakuje teczki ks. Wincentego Klubeckiego. Mamy więc skromne wiadomości o tym kapłanie. Wiemy tylko, że urodził się 1 listopada 1863 r. w Pustkowie Lesiak, w ziemi sieradzkiej. Gimnazjum ukończył w Kaliszu. Do kapłaństwa przygotował się w Lublinie i tu otrzymał święcenia w 1887 r.

Ks. Wincenty Klubecki

Jako wikariusz pracował w Hrubieszowie i Trzeszczanach. 27 stycznia 1890 r. jako wikariusz w Zamościu został ukarany za to, że w czasie Wielkiego Postu w 1889 r. wyspowiadał Katarzynę Bednarczuk, „prawosławną” ze wsi Obrowiec, gm. Moniatycze. Organista zaś Zieliński

wydał tej kobiecie kartkę do wielkanocnej spowiedzi. Ksiądz otrzymał karę 25 rubli, a organista 15 rubli.

Proboszczem w Urzędowie został w 1896 r. po śmierci ks. Jakuba Szaniawskiego. W roku 1906 odszedł do Czerniejowa. Następnie był proboszczem w Abramowie i Kamionce. Jako proboszcz parafii Kamionka zakończył swoje życie w konfesjonale w Michowie. Do Michowa przybył na spowiedź młodzieży. Odszedł do wieczności jak żołnierz pełniący wartę do końca. Zmarł 3 grudnia 1934 r. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Kamionce 5 i 6 grudnia 1934 r. Pochowany został w Lublinie na cmentarzu na Rurach. Nad trumną przemawiał ks. Józef Żyszkiewicz – Urzędowiak, proboszcz parafii Mełgiew, ks. Edward Niecko i ks. Jan Sadowski – proboszcz parafii Michów, również Urzędowiak. Eksportował ks. Walenty Goliński – Urzędowiak, proboszcz parafii Łabunie. W Lublinie pogrzeb poprowadził ks. E. Jankowski, proboszcz katedralny.

Bibliografia:

Kubicki P., *Bojownicy kapłani za sprawę Kościoła i Ojczyzny w latach 1861–1915*, t. II, *Diecezje: Lubelska z Podlaską i Płocka*, Sandomierz 1933, s. 106.

„Wiadomości Diecezjalne Lubelskie” 1934, s. 424.

Małgorzata Walicka

Lotnik z Urzędowa – życie i służba wojskowa

Wacław Grzebulski urodził się 16 września 1908 r. w Urzędowie na przedmieściu Mikuszewskie. Jego rodzicami byli Michał i Seweryna z domu Żyszkiewicz. Miał liczne rodzeństwo: Zofię, Leokadię, Monikę, Jana i Tadeusza.

W roku 1924 ukończył 7-klasową Szkołę Powszechną w Urzędowie i rozpoczął naukę w Państwowej Szkole Rzemieślniczej w Chełmie Lubelskim, którą ukończył w 1927 r. Kształcił się w zawodzie ślusarza, ale w 1927 r. rozpoczął służbę wojskową jako ochotnik w 3. Pułku Lotniczym w Poznaniu. Po ukończeniu służby wojskowej obowiązkowej w 1929 r. pozostał w lotnictwie jako podoficer zawodowy.

30 czerwca 1938 r. ożenił się z Martą Golińską z ulicy Wodnej w Urzędowie. Po ślubie zamieszkali w Poznaniu. Tam na lotnisku Ławica służył do mobilizacji w 1939 r. Po wybuchu wojny żona wróciła do Urzędowa, gdzie 6 września 1939 r. urodziła córkę Halinę.

Napaść Niemiec hitlerowskich zastała Wacława na manewrach w 3. eskadrze bombowej 4. Pułku Lotnictwa w okolicy Ojcowa koło Krakowa. Po kampanii wrze-

śniowej, w której brał czynny udział, został wraz z całym personelem eskadry internowany w Rumunii. Na wiadomość o tworzeniu Armii Polskiej na Zachodzie przy pomocy tajnej organizacji w Rumunii jako jednemu z pierwszej dziesiątki tego obozu udało mu się nocą opuścić obóz, uciekając nad Morze Czarne. Przez Morze Czar-

ne, Turcję, Morze Egejskie i Morze Śródziemne statkiem dostał się na Malte, a później do Francji, gdzie 19 listopada 1939 r. zgłosił się do organizującego się wojska pol-

skiego. W lutym 1940 r. został przeniesiony do polskich jednostek lotniczych u boku RAF w Anglii, gdzie pełnił służbę w 307. Nocnym Dywizjonie Myśliwskim Lwow-skim do zakończenia działań wojennych, tj. 8 maja 1945 r. Posiadał stopień starszego sierżanta. 1 marca 1942 r. został ciężko ranny w wypadku lotniczym. W szpitalu przebywał do 28 lutego 1943 r.

Do Polski wrócił w 1947 r. 27 listopada 1949 r. został ostatecznie przeniesiony do rezerwy. Powrót do kraju nie był zbyt łaskawy dla osoby wracającej „z Zachodu”. Nie mógł znaleźć zatrudnienia w swoim zawodzie. Nie było mowy o pracy w Kraśnickiej Fabryce Wyróbów Metalowych. Dopiero w 1953 r. został zatrudniony w firmie budowlanej, gdzie pracował do 1956 r., następnie w Rozlewni Wód Gazowanych w Gminnej Spółdzielni Samopomoc Chłopska w Urzędowie. Później pracował w sklepie monopolowym GS. W roku 1973 przeszedł na emeryturę. Był inwalidą wojennym wojskowym.

Miał dwoje dzieci: córkę Halinę (ur. w 1939 r., zm. w 1962 r.) i syna Mieczysława urodzonego w 1950 r.

Wacław był bardzo pracowity, życzliwy, chętnie pomagał innym. We wspomnieniach sąsiadów uchodził za tzw. „złotą rączkę”, pomagając w naprawie różnych urządzeń mechanicznych i sprzętu domowego. Był uzdolniony w dziedzinie matematyki i chętnie dzielił się swoją wiedzą. Jednak pozostałości po wojnie ciągle dawały o sobie znać. Rana odniesiona

w Anglii nie chciała się goić. Noga ciągle bolała. Dopiero w latach siedemdziesiątych po wypadku na rowerze z ciała wypłynął odłamek metalu.

Zmarł 20 kwietnia 1979 r. po ciężkiej chorobie. Pochowany jest na cmentarzu parafialnym w Urzędowie.

W roku 1944 otrzymał od Prezesa Rady Ministrów Stanisława Mikołajczyka Brązowy Krzyż Zasługi za gorliwą służbę w jednostkach lotniczych.

W roku 1980 został pośmiertnie odznaczony medalem Zwycięstwa i Wolności 1945 r. oraz w 1987 r. medalem „Za udział w wojnie obronnej 1939”.

Wacław napisał podczas wojny list do swojej malutkiej córki Haliny, który do dzisiaj jest ważną pamiątką rodzinną:

*Córuś! O Tobie myśląc moje wiersze piszę,
Żeby kiedyś, gdy zniknie już wojna ze świata,
Kiedy usiądziesz w wielką zastuchana ciszę,
Pojąć me serce mogła twa dusza skrzydlata.
Żebyś z nich wyczuła, żem tęsknił do Ciebie...
Czem na obczyźnie było samotne me serce –
Wtedy może zrozumiesz duszę ojca lepiej
I do modlitwy za mnie złożysz swoje ręce.
Córuś! Dziecięca Twa modlitwa żarliwa,
Na niebiosach przez Boga będzie wysłuchana,
Sprawi, że może przyjdzie ta chwila szczęśliwa,
Gdy wezmę Ciebie Córku na kolana.
I razem będziemy po słowie czytać słowo,
Nad każdym zdaniem chwilę pomyślimy czule...
Sklonisz na moim ramieniu swoją główkę płową
A ja Ciebie Dziecino w ramionach utulę.
Tuż przy nas usiądzie Mateńka ukochana
I obejmie nas razem, przytuli do siebie
I tak trwać będzie nasza trójka zastuchana
W naszych serc zgodne bicie i Boga na niebie.
A chociaż nieudolne są wiersze te moje –
Zrozumie je na pewno duszyczka Twa złota
I dla nich serca Twego stworzysz podwoje,
Wyczujesz, bo za Tobą je pisze tęsknota.*

Źródła:

Życiorys napisany przez Wacława Grzebulskiego.
Książeczka wojskowa.
Wspomnienia rodzinne.

Marian Surdacki

Dr inż. Wojciech Marecki – kolejny naukowiec z Bęczyna

14 maja 2019 r. na Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie odbyła się obrona rozprawy doktorskiej mgr. inż. Wojciecha Mareckiego „Biotechnologiczna ocena genetycznej podatności kilku somaklonów truskawki (*Fragaria × ananassa* Duch.) na fitopatogeny z rodzaju *Verticillium* spp. i *Phytophthora* spp.”.

Dr inż. Wojciech Marecki pochodzący z Bęczyna, syn Anny Chęcińskiej-Mareckiej i Witolda Mareckiego jest absolwentem szkoły podstawowej i gimnazjum w Zespole Szkół Ogólnokształcących im. Władysława Jagiełły w Urzędowie oraz Liceum Ogólnokształcącego przy Zespole Szkół nr 3 w Kraśniku.

W roku 2006 rozpoczął studia inżynierskie na kierunku „biotechnologia” na Wydziale Nauk o Żywności i Biotechnologii Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. W trakcie kształcenia wybrał specjalność studiów w zakresie biotechnologii roślin. W 2010 r. obronił pracę

Wojciech Marecki w trakcie obrony rozprawy doktorskiej

inżynierską „Metody transformacji genetycznych roślin, opracowane na przykładzie bawełny” i uzyskał tytuł inżyniera.

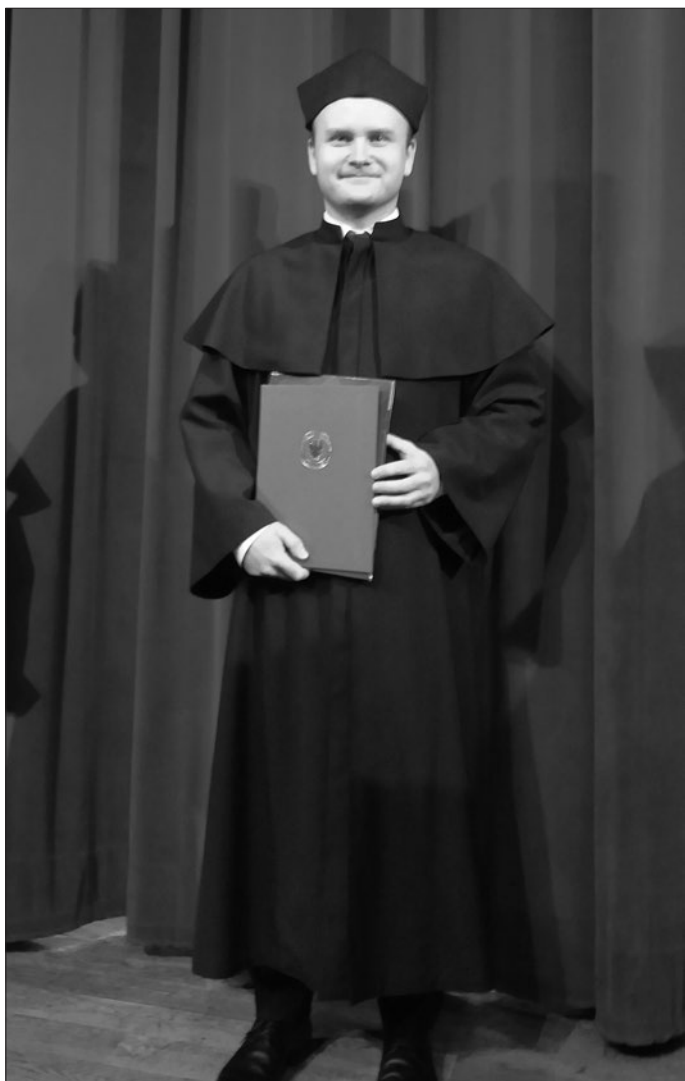
Naukę na kierunku „biotechnologia” kontynuował na studiach magisterskich. W 2011 r. obronił pracę magisterską „Kumulacja metali w wybranych roślinach leczniczych w kulturze *in vitro*” i uzyskał tytuł magistra.

Po zakończeniu studiów, w 2011 r. odbył staż w Katedrze Genetyki i Hodowli Roślin Ogrodniczych Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, współfinansowany ze środków Unii Europejskiej.

Od roku 2012 jest pracownikiem Katedry (obecnie Zakładu) Genetyki i Hodowli Roślin Ogrodniczych UP w Lublinie.

Od początku zatrudnienia wykazywał zainteresowanie pracami badawczymi prowadzonymi w jednostce, czego dowodem jest współautorstwo wraz z zespołem Zakładu Genetyki punktowanych publikacji naukowych.

Swoje naukowe zainteresowania zaczął szerzej rozwijać od 2014 r. Jako obiekt badań wybrał genetyczną podatność gatunku *Fragaria × ananassa* Duch. na fitopatogeny glebowe należące do gatunku *Phytophthora* spp. i *Verticillium* spp. W celu przeprowadzenia doświadczeń wykorzystał nowoczesne metody biotechnologiczne, w tym kultury tkankowe *in vitro* oraz techniki biologii molekularnej, i z powodzeniem zastosował je w hodowli

Dr inż. Wojciech Marecki podczas wręczenia dyplomu

odpornościowej truskawki. Uzyskane wyniki pozwoliły na wyciągnięcie wiarygodnych i wartościowych wniosków, które dostarczyły cennych wskazówek dla prowadzenia hodowli odpornościowej tego gatunku, oraz pozwoliły na przygotowanie rozprawy doktorskiej.

Uwieńczeniem wieloletnich badań oraz obrony doktorskiej było uroczyste wręczenie dyplomu doktora. W obecności rektora, prorektorów, dziekanów i Senatu Uczelni, wymawiając łacińską formułę przysięgi *spondeo ac polliceor*, otrzymał dyplom i został przyjęty w poczet doktorów.

Oprócz pracy zawodowej dr inż. Marecki angażuje się w popularyzację nauki. Od 2013 r. corocznie kieruje cieszącym się dużą popularnością projektem „Roślinne kultury *in vitro*, czyli od komórki do rośliny” na Lubelskim Festiwalu Nauki. W 2016 r. na zebraniu naukowym Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych Oddział w Lublinie wygłosił wykład „Jagoda kamczacka – nieznaną super-owoc”.

Oprócz zainteresowania tematami związanymi ściśle z wykształceniem, dr inż. Wojciech Marecki interesuje się również genealogią swojej rodziny, jak też historią Urzędowa i okolic. Efektem tego było opisanie postaci przodka ze strony ojca, powstańca styczniowego majora Michała Mareckiego opublikowane w 150. rocznicę wybuchu powstania styczniowego w „Głosie Ziemi Urzędowskiej” („Przysięgam Panu Bogu Wszemogącemu” *Rzecz o Michale Mareckim – powstańcu styczniowym i nie tylko*, GZU 2013, s. 27–33). Kolejna

publikacja w „Głosie Ziemi Urzędowskiej” dotyczyła koligacji rodzin ze strony matki – Chęcińskich i Gruchalskich na przestrzeni lat (*Urzędowskie koligacje*, GZU 2016, s. 103–110).

Wiedzę zdobytą na Uniwersytecie Przyrodniczym dr inż. Marecki stara się stosować w praktyce. Dużym osiągnięciem było uzyskanie w 2019 r. patentu Rze-

Dr inż. Wojciech Marecki z rodzicami – Anną Chęcińską-Marecką i Witoldem Mareckim

czypospolitej Polskiej na wynalazek nowego rodzaju kompostownika.

Obecnie dr inż. Wojciech Marecki pracuje na Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie i kontynuuje swoje badania.

Krzysztof Kozłowski – nowy dyrektor Zespołu Szkół Ogólnokształcących im. Władysława Jagiełły w Urzędowie

Nazywam się Krzysztof Kozłowski. Urodziłem się w 1969 r. w Janowie Lubelskim. Do szkoły podstawowej uczęszczałem w Zarajcu Potockim. Następnie ukończyłem liceum ogólnokształcące w Janowie Lubelskim, w klasie o profilu matematyczno-fizycznym. Po ukończeniu szkoły średniej kontynuowałem naukę w studium geodezyjno-drogowym w Lublinie. W roku 1990 rozpocząłem studia na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej, na kierunku geografia. W związku z tym, że obok świata materialnego zawsze interesował mnie świat „ducha”, ukończyłem naukę w Instytucie Wyższej Kultury Religijnej w Lublinie, a następnie podjąłem studia na kierunku „teologia” na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Urzędów jest mi bliski od dawna. Sięgając wstecz, mogę powiedzieć, że moje związki z Urzędowem rozpoczęły się wiele lat przed moimi narodzinami, a związane jest to z osobą pochodzącego z Urzędowa ks. Golińskiego,

który celebrował ślubną mszę świętą moich rodziców. Ponadto bliski mojej rodzinie był także ksiądz Aleksander Baca, który uczył się w gimnazjum w Rozwadowie w jednej klasie z siostrą mojej mamy.

Kolejny raz z ziemią urzędowską zetknąłem się przy okazji pisania swojej pracy magisterskiej z geografii, pod kierunkiem prof. Krzysztofa Wojciechowskiego, na temat „Waloryzacja rekreacyjna Wzniesień Urzędowskich i obszarów przyległych”. Jako student, gromadząc materiały do tejże pracy, wiele godzin spędziłem w Urzędowie i jego okolicach.

Pisząc pracę dyplomową z teologii, której promotorem był ks. prof. Krzysztof Góźdz, zrozumiałem jak wielkim darem Bożym jest łaska. Choć temat mojej pracy „Nauka Henri de Lubac’a o łasce” brzmi bardzo tajemniczo, to jednak zanurzając się głębiej w problematykę „łaski” przekonałem się, jak ważna jest w życiu. Warunkiem koniecznym jest jednak to, aby się na nią otworzyć. Za jeden z przykładów może nam posłużyć „łaska” dialogu z drugim człowiekiem. Nie może być ona w pełni realizowana bez otwarcia się na drugiego człowieka, kimkolwiek by nie był. Zawsze interesowała mnie historia i nauki społeczne, dlatego też ukończyłem studia podyplomowe na UMCS w zakresie historii i wiedzy o społeczeństwie oraz na WSPiA w zakresie zarządzania w administracji i samorządzie terytorialnym. Aby móc pełniej realizować swoje zainteresowania pozawodowe, ukończyłem kursy kwalifikacyjne instruktora tenisa stołowego i instruktora turystyki rowerowej.

nie przez dziewiętnaście lat, pracowałem jako nauczyciel geografii i wiedzy o społeczeństwie w Gimnazjum im. Jana Pawła II oraz SP im. ks. S. Zielińskiego w Stróży. Równolegle przez dwadzieścia lat byłem radnym w gmi-

nie wiejskiej Kraśnik, pełniąc w radzie gminy różne funkcje, łącznie z przewodniczącym rady. Realizując swoje zainteresowania dziennikarskie, wspólnie z jednym ze swoich uczniów, w 1999 r. zacząłem redagować gminną gazetkę „Nasza Gmina Kraśnik”, która ukazuje się nieprzerwanie do dnia dzisiejszego.

Przez wiele lat angażowałem się też w działalność społeczną. Szczególnie bliski jest mi regionalizm. Jestem autorem programu edukacyjnego „Powiat kraśnicki – moja mała ojczyzna”. Moje zaangażowanie w tym kierunku sprawiło, że w 2003 r. zostałem wybrany na wiceprezesa Kraśnickiego Towarzystwa Regionalnego. Ponadto w latach dziewięćdziesiątych aktywnie uczestniczyłem w reaktywacji stowarzyszenia „Akcja Katolicka” w dekanacie

kraśnickim, będąc jednocześnie najmłodszym członkiem zarządu Instytutu Akcji Katolickiej Archidiecezji Lubelskiej I kadencji. W tym też okresie poznałem wielu przyjaciół z Urzędowa. Moja działalność w sferze społecznej została dostrzeżona przez marszałka województwa lubelskiego Sławomira Sosnowskiego, z rąk którego w 2015 r.

Chciałbym także wspomnieć o mojej wyprawie rowerowej z Kraśnika do Rzymu w 1992 r., której zwieńczeniem było spotkanie z Ojcem Świętym Janem Pawłem II. Razem z kolegą trasę tę udało nam się pokonać w dziesięć dni, na rowerach nie będących najwyższym cudem techniki.

Pracę zawodową rozpocząłem w 1994 r. jako nauczyciel w SP nr 2 w Kraśniku. Po dwóch latach przeniósłem się do ZS nr 1, czyli tzw. „Górki”. Od roku 2000, nieprzerwa-

otrzymałem odznaczenie „Zasłużony dla Województwa Lubelskiego”.

Znając swoje słabości, mam nadzieję, że moja osoba, której dane jest być od września 2019 r. dyrektorem Zespołu Szkół Ogólnokształcących im. Władysława Jagiełły w Urzędowie, nie będzie zarzewiem konfliktu, ale przyczyni się do dalszego rozwoju tej szkoły w oparciu o poszanowanie jej tradycji i szacunek wobec drugiego człowieka.